

Ἐγώμαι καθὼς βλέπεις, μεγάλε μπαμπαλή,
 γὰ τὴ 'δική σου στάνη καὶ λύκος καὶ σκυλί,
 σὰν σκύλος σου προσέγω τάρνι τὰγαπημένα,
 μὰ τρώγω καὶ σὰν λύκος ἀπὸ τὰ μετρημένα.

Μ' ἐμέ νὰ δυναμώνης, μαζί μου νὰ θαρρῆς,
 δώσε μου τὴν εὐχή σου, μὴ ἀγαπᾷς ἄλλου,
 κ' ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς καὶ νὰ ξαναχαρῆς
 καθὼς τὸν ὀδοιπόρο σὰν ἔρῃε τὴν Ραλλοῦ.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ Φαφλατᾶς
 πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.**

Τὶ 'κούναγαν ἢ μάνναις σας, ὀρὲ χαντακωμένοι,
 ποὺ μὰς ἐχαντακώσατε, μὰς 'κάνατε φαρίνας,
 καὶ δὲν σὰς ἡσυχάζουσε σὰν εἴθετε λυσασσμένοι
 μῆτε καμπάναις Ρούσσαικαις, μῆτε τρομπομάρναις;

Γιὰ τῶν ρητόρων σου ταῦτ'α δὲν φθάνου, δόλζα μάννα,
 μῆτε κ' οἱ κλόσο ντὲ κορνεβίλλ, μῆτε καμμιὰ καμπάνα.

Γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι τίποτα, ποὺ νὰ τοὺς ἡσυχάζῃ,
 καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς συχνοβροντῆ γιὰ χάρι.

Πᾶρε, μωρὲ Καρνάβαλε, μὰ βόλτα μὲ τὸ ντερί
 τῶρα ποὺ κ' οἱ πατέρες μας ἤλθαν 'στὸ πρῶτο κέρι.

Τρέχα καὶ πάλι, μακακαρᾶ,
 μὲ διακουμάρη δισκο,

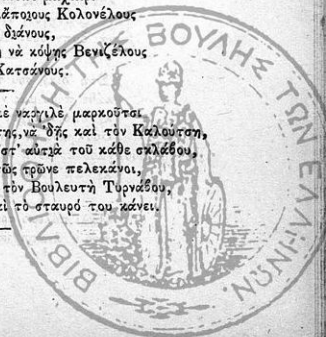
καὶ μ' ἓνα νέο ταμπουρᾶ
 παίξε τὸν Καραῖσκο.

Ἐβγα, μωρὲ Καρνάβαλε, βαρβάτος κ' εὐσταλής,
 τῶρα ποὺ νέος Πρόεδρος ἐβγήκε τῆς Βουλῆς,
 καὶ νέα μορμολύκεια τρομακτικῶν πολέμων
 τρομάζουν τὴν Ἀνατολήν, τὸν Σκάρδον καὶ τὸν Αἴμον.

Ἐβγα καὶ πάλι νὰ γενῆς τῆς δόξης μας ντελάλης,
 μουστάκια τοῦ Μουστακαλή 'στὸ μούτρο σου νὰ βάλῃς,
 τοῦ Μήτσου τὴν ρεπούμπλικα, γεροῦ κωθωνοκράτη,
 τὴν ρεδιγκότα τοῦ Πακπού, τὴν γόβα τοῦ Κορφιάτη.

Ἐβγα καὶ σκόρπα κομφετί μὲ τὸνα κ' ἄλλο χέρι,
 πάρε καὶ δικόπο σπαθί καὶ δικόπο μαχαίρι
 νὰ κατασφάξῃς ἄγριος σὰν κἀποιοὺς Κολονέλους
 κοτόπουλα καὶ διάβου, καὶ πῆξ καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ νὰ κόψῃς Βενιζέλου
 καὶ τλήμονας Κατάνου.

Στρώσου 'στὰ θεωρεῖα τῆς με νανγιέ μαρκουταί
 νὰ ἴδῃς καὶ τὸν Κολλιάτσο τῆ, νὰ ἴδῃς καὶ τὸν Καλουτση,
 νὰ τραγουδήσῃς 'λευτεριαίς 'στ' αὐτῆς τοῦ κάθε σκλάβου,
 νὰ ἴδῃς πὼς τῶνε κόρακες, πὼς τῶνε πελεκάνοι,
 νὰ ἴδῃς καὶ τὸν Ροδόπουλο, τὸν Βουλευτὴ Τυρνάβου,
 ποὺ τὴν ἐγλύτωσε 'φτηνὰ καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει.

Κλάψετε, μάννας δύστυχις και δύστυχα παιδιά,
 κι' έρετος κατακέφαλα θά φάτε σκανδιά.
 'Ο Θεωδωρής άγρίψε και μέ ψυχής βρασημό
 σ' εκείνον τόν κινούργο του Προυπολογισμού
 κόβει κοντύλια περισά νά σώση τήν 'Ελλάδα,
 κι' έρετος θ' άποκρέψετε μόνο μέ φραουλάδα.

Έρετος αναπαράδιχ
 κι' άντίο 'σ'ακ ρουσετίκι,
 και δέν θά φάμε, βρέ παιδιά,
 'σ'ακ πέντε Βιλαέτια.

'Στης 'στειναίς 'Απόκρηξις μξς έκανε χαλάστρα
 γρηά καρυδομάγουλη κι' άμυγδαλογελάστρα.

Κατηγορούν τόν Θεωδωρή πώς κόν' οικονομίαις
 μέσας σέ τόσων νηστικόν μεγάλαις βουλιμίαις.

Κατηγορούν τήν Κορδονού και τήν φωνάζουν γραιά,
 πού βγάξει σχέδια παληά σάν τήν Καπνικαρέα
 και τών φαγάδων τήν ούρά κοιταίνει τήν μακραία.

'Ελα, μωρέ Καρνάβαλε, τήν γλώσσα μας νά λύσης
 και 'σ'τή μεγάλη φτώχεια μας νά μέσας καρναβαλίσης.
 Γλέντα κι' έμέ και τόν λαό, τόν χάχα, τόν μαγκούρη,
 πού τόν πετούν εδω κι' εκεί σάν νάνακι κλωτσασκούφι,
 πού θά γενθ' γουνακικό τό παλιοτόμαρό του,
 κι' 'ίσως θά βλέπη τό ψωμί μονάχα 'σ'τόνερό του.

Συ θράψε τό Ρωμαιοκό και κάνε τό μαμάρι,
 βάστα και τόν Κορδόνερο, βάστα και τήν 'Ελλά,
 και κρέμασε μέ φρόνημα σέ κόκκινο ζωνάρι
 τού Γρηγορίου τό σκονί, τού Ρήγα τή θηλειά.

Τώρα πού διεκήρυξε κι' ό Δάσεντ πών Βουλιζάρων
 πώς σήμερ' άρον άρον
 θά κλείσουνε τής Βουλγαρίας τά τόσα Κομητάτα,
 πρέπει 'σ'τό πείσασμα των γιά σέ νά γίνη Κομητάτο,
 και Πιερότων παρθάλων τρανά κατακινάτα
 σέ Βουκεράλων πεινούς νά τρέχουν άποκάτω.

Σφύριξε, Καρνάβαλε μου,
 'σ'ακ μεγάλια μας ταυτίξ,
 και δεινού χαρτοπολιέμου
 ζαναδόμε μας φωτιά.

Νά λυσάξουν πατριώταις
 και σοσιαδάδες μας γενναίος,
 νά ζυπνήσουν Πειριωτάταις,
 νά 'ζυπνήσουν 'Αθηναίοι.

'Στή 'δική σου τήν παντιέρα
 κάθε πόθο μας νά 'βρούμε,
 κι' 'εποιος έρχετ' εδω πέρα
 Βούλιγρο νά τόν παρρούμε,
 και γιά Βούλιγρο προδότη νά τόν πιάνομε 'σ'τό δρόμο
 κι' άπ' ταυτί 'σ'τόν 'Αστυνόμο.

Πάλι πόλεμο τραγουδά,
 πού ν' άντατριγιάξ' ή πέσσα

κάθε καπετάν 'Αρχούδα
 και Γίανη και Κοκορέτσα.

'Έρι πάλι Καρνάβαλα,
 δός μας κομμεφι τσουβάλια,
 κι' 'σ'πως πάλι 'έμεις τά βρώδια
 κλέμ θάλλθουε κλεινά,
 πού θά ακούσαμε ξανά:
 'μπρός ψυχή και 'πίσω πόδια.

**'Ο Καρνάβαλος 'μελει
 μέσ' σ'τού 'Κράτους τήν 'Βουλή.**

Είς τό χροιάσμα και πάλι
 γοργοπέρας' άπ' εδω,
 άπ' τή Χάβρα τή μεγάλη
 τό Ρωμαιοκό νά 'δω.

Κι' άντι νάβρω νάκ φώτα
 και λεφτά και προσηπτή,
 'βρήκα μούτρα σάν και πρῶτα,
 πού δέν 'έχουε 'ντροπή.

'Βρήκα σκόρπια νήμον φύλλα,
 γλώσσαις σάν τής περσιναίς,
 κύτταξ και κάτι ζύλια
 νά τά στήνου μέ φωνάει.

Κι' άρχισε κι' ό νοός μου τότε κι' ή ψυχή μου νά πετξ,
 και σκυρών και άκτινοδόλος
 είπα πώς άναμειδώς
 τήν 'Εξέδρα τήν 'δική μου θά σπηλώσουνε μ' αυτά.

'Ομως μούπιν : μήν πετξς
 και μή χείρη, 'Αρεκτινε,
 και τά ζύλια πού κυτξς
 γιά τά μούτρα σου δέν είναι.

Είς αυτά δέν θ' άντηγήσουν μεσκαράδων καγγασμοί,
 τξσθησαν γιά νά μην πέσουν κατακάρτεντες θεσμοί.

'Βρήκα κόσμο νά τσακώνη
 σάν και πριν τήν 'Αλεπού,
 'ιδια βρήκα και τήν σκόνη
 και πού νού τόν Παππού.

'Ιδια βρήκα κάθε ζύμη,
 πού κομψό τόν Σακρινιά,
 και τόν φίλο του Ζαήμη
 μέ μουστάκια πού τρανά.

Είς τό χροιάσμα και πάλι
 γοργοπέρας' άπ' εδω,
 άπ' τή Χάβρα τή μεγάλη
 τό Ρωμαιοκό νά 'δω.

Κι' άπό τάνθη τά σπαρμένα 'πήρα μόνο παπαρούναίς
 κι' έτριψε πολλών ρητόρων τής αλλόνητροπαις μουτσούναίς.

